

frygt, man nærede for ham. Det var for de Unge som at høre et gammelt Sagn, naar han fortalte om Folkesagens første, trange Dage, da dens Talsmænd blev betragtet som Ungdomsfordærvende, der fortjente Baal og Brand. Det lød for dem som et helligt Martyrium, naar han paa sin halvt spøgende Maade gav en Beretning om den Tid, da han paa Apostelvis vandrede paa sin Fod fra By til By og maatte holde sine Foredrag rundt om i Tørveskur og Karlekamre, forfulgt som en Indbrudstyv af Præsterne og Skolelærerne, forhaanet og forulempet af selve Bønderne, der mangen Gang havde pudset deres Hunde paa ham for at jage ham ud af Byen.

Det var derfor ikke den almindelige Smerte over Tabet af en Ven, som Efterretningen om hans Død fremkaldte overalt i Egnen; det var den dybe, højtidelige Sorg, der griber et Folk under fælles Ulykker. De følte alle, at de havde mistet deres Høvding; og for at hædre hans Minde — og desuden under Paavirkning af en vis Ængstelse for de indre Tvistigheder, som nu, da det samlende og forsonende Midtpunkt manglede, utvivlsomt vilde bryde ud med forøget Styrke — indtraadte der en pludselig Vaabenhvile indenfor Menighedens stridende Lejre. Væver Hansen ind-